



Da un'altra faccia del tempo, Jan Fabre / J.P. Stoop

een haast nooit geëxpliciteerde kentrek van de hedendaagse dans: dansen verschilt van sporten, dansante bewegingen onderscheiden zich van gymnastische gebaren. En ook: het dansante lichaam is anders dan het in actie- of oorlogsfilms verheerlijkte lichaam.

Overeenkomstig een onder danskeners wijd verbreide, wellicht niet helemaal onjuiste gedachte, staat de hedendaagse dans in het teken van het uitwissen van het onderscheid tussen esthetiek en alledaagsheid, tussen gracieuze gebaren op z'n ballerina's en louter functionele, vaak lomp aandoende bewegingen uit de sfeer van huis, tuin en keuken. De bekende avant-gardeslogans kortom: 'laten we de kloof tussen kunst en alledaags leven

slechten', 'laten we in het domein van het ongewone en uitzonderlijke het banale binnenhalen' (oorspronkelijk werden deze gedachten gevoed door een utopische drang, door een thans bevreemdende en vooral naïef aandoende wil-tot-wereldverbetering; we weten ondertussen wel beter: de avant-garde zorgde voor alles voor nieuwe artistieke brandstof, ze 'verschoonde' niet meteen het alledaagse leven maar verlevendigde en reanimeerde wel een burgerlijke kunst die niet langer in de idee van Absolute Schoonheid kon geloven).

Misschien staat de (meeste) hedendaagse dans inderdaad in het teken van een zekere (neo-)avantgardistische wil tot disputatio, tot het bevragen van de

grens die kunstige bewegingen van dagelijkse lichaamspoëzie scheidt. Zelfs Anne Teresa De Keersmaeker blijft ten slotte in haar meest klassiek ogende voorstellingen uit de schijnbaar onbegrensde wereld der alledaagse gebaren putten. Een voorstelling als die van Sander doet echter plots beseffen dat ook binnen de hedendaagse dans de banale leefwereld hoogst selectief wordt opgevat, door een gekleurde bril wordt bekeken. Haast alle contemporaine choreografen negeren immers de nochtans erg populaire wereld van sport en gymnastiek, van lichaamskracht en fysieke krachtpatserij. Ze zijn niet langer bang voor 'de onderbuik', integendeel, ze vieren het carnavaleske lichaam dat wordt geobsedeerd